

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

สุกัสนา อ่อนค้อม

S00008

๘...

รัฐมนตรี คุณหญิง และผู้ติดตามพากันกลับไปแล้ว พระบัวเหี่ยวซึ่งนั่งสงบเสงี่ยมฟัง ท่านพระครูเล่าเรื่องคุณนายลำไยตั้งแต่ต้นจนจบ ได้ถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ ทำไมคุณหญิงนั้นแกรบเบญจางคประดิษฐ์ไม่ได้ แต่ยังได้เป็น คุณหญิงเล่าครับ

ท่านพระครูมองหน้าคนถาม ยิ้มตามแบบฉบับของท่านที่ใคร ๆ ชมว่ามีเสน่ห์ แล้วจึง พูดขึ้นว่า

“เอ...ถามแปลกดี รู้สึกว่าเธอชอบถามอะไรแปลก ๆ อยู่เรื่อยนะ”

“ก็ผมอยากรู้นี่ครับ” ตอบชื่อ ๆ

“จะรู้ไปทำไม” บางครั้งท่านพระครูก็คิดว่า การได้ต่อปากต่อคำกับคนช่างซักก็ทำให้ เพลินดีเหมือนกัน

“รู้ไว้เพื่อประดับความรู้ซีครับหลวงพ่อกับ

“อ้อ...ถ้าอย่างนั้นก็จะได้บอกให้เอาบุญ”

“ครับ รับรองว่าหลวงพ่อกับได้บุญล้ำหลาย”

“เอ...เธอถามว่าอะไรนะ จำไม่ได้แล้ว” ท่านแกล้งยั่ว

“หลวงพ่อกับความจำชั้ไม่ดีแล้วนะซีครับ แสดงว่าแก่แล้ว” คนชื่อได้ที

“ชะชะ ได้ทีซีแพะไหลเขี้ยวนะ บัวเหี่ยวนะ”

“เขาเรียกว่า ได้ทีซีแพะไล่ต่างหากล่ะครับ”

“ไล่ใครล่ะ”

“ไล่แมวครับ”

“งันก็แล้วไป นึกว่าไล่เธอละก็ยุ่งเขี้ยวละ” คนชื่ออยากรู้เร็ว ๆ จึงถามขึ้นอีกว่า “หลวงพ่อกับยังไม่ได้ตอบผมเลยครับว่า ทำไมคนกราบเบญจางคประดิษฐ์ไม่เป็น ถึงได้เป็น คุณหญิง”

“ก็ทำไมคนกราบเป็นถึงไม่ได้เป็นคุณหญิงเล่า การเป็นคุณหญิงเขาตัดสินหรือวัดกันที่การกราบการไหว้เมื่อไหร่ล่ะ คนที่จะได้เป็นคุณหญิงเขาต้องได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ หรือที่เรียกว่า สายสะพายนั้นไง สงสัยอีกชื่อว่าเครื่องราชอิสริยาภรณ์ คืออะไร” ท่านพระครูแกลังดักคอบ

“เครื่องราชอิสริยาภรณ์ก็คือสายสะพายนะซีครับ” คนความจำดีตอบ

“อ้อ...เก่งนี่” ท่านพระครูออกปากชม

“แต่ผมก็ยังสงสัยอยู่ดีว่า ไอ้สายสะพายนี้มันเป็นแบบเดียวกับสายตะพายที่เขาเอามาร้อยจุมุกว้าวจุมุกควายหรือเปล่า ถ้าเป็นแบบเดียวกัน คุณหญิงคุณนายมิต้องถูกร้อยจุมุกหรือ” คนที่สงสัยถามอย่างสงสัย

“มันไม่เหมือนกันหรอก สายตะพายนั้นมันเป็นเชือก เวลาเขาเอาเชือกมาร้อยจุมุกว้าวจุมุกควาย เขาเรียกว่า สนตะพาย แต่สายสะพายเป็นผ้าแถบยาว ๆ กว้างประมาณคืบหนึ่งพอจะเข้าใจหรือยังล่ะ”

“ครับ ถ้าอย่างนั้นก็ยังมียี่อย่างหนึ่ง ที่ผมแอบสังเกตเห็นคือ คุณหญิงเก่าท่าทางข่มผัวน่าดูเลย แล้วก็ไม่มีมารยาท ไปแอบฟังท่านคุยกัน ขนาดสมชายไปบอกก็ไม่ยอมลงมา นี่ถ้าเป็นเมียผมละก็ ฮึ่ม...ตบล้างน้ำเลย”

คนช่างสังเกตยกมือขวาชี้ขึ้นตบอากาศอยู่ไปมาพลางทำเสียง “เพี้ยว ๆ” ไปด้วย เห็นคนฟังไม่ว่าอะไร จึงวิจารณ์ต่อ

“ท่าทางรัฐมนตรีก็กลัวเมียน่าดูเลย เสียเชิงชายหมด”

“เอาเถอะน่า ใครเขาจะข่มกัน จะกลัวกันยังไงก็เรื่องของเขา มันหนักบาลเธอหรือไงเล่า ถึงได้เดือดร้อนนัก” ท่านพระครูว่าให้

“มันก็ไม่หนักหรอกครับ แต่ว่ามันก็ไม่ดีนัก ตัวเองออกใหญ่โตทั้งรูปร่างและตำแหน่ง ไม่น่ามากลัวผู้หญิงตัวเล็กนิดเดียว”

“นี่นะบัวเฮี้ยว” คราวนี้ท่านพระครูพูดเป็นงานเป็นการ

“นักปฏิบัตินะเขาไม่สนใจเรื่องของคนอื่นหรอก คือสติปัญญา ๔ นั้น ไม่มีข้อไหนที่บอกให้สนใจสิ่งนอกตัว กาย เวทนา จิต ธรรม ล้วนอยู่ในตัวเราทั้งสิ้น เอาละทีนี้จะได้อธิบายจิตตานุุปัสสนาสติปัญญา ซึ่งเป็นสติปัญญาข้อที่สาม สองข้อแรกมีอะไรบ้าง ไหนบอกมาซี” ท่านทดสอบความจำคนเป็นศิษย์

“กายานุุปัสสนาสติปัญญา กับ เวทนานุุปัสสนาสติปัญญา ครับ”

“เธอเข้าใจแล้วใช่ไหมว่าคืออะไร”

“ครับ”

“ดีแล้ว คราวนี้ก็มาพูดถึง จิตตานุปัสนาสติปัฏฐาน ที่เธอกำลังคิด กำลังพูดอยู่นี้ มัน เป็นจิตตานุปัสนา เพราะเธอเอาจิตออกไปนอกตัว ไม่ใช่สติตามดูจิตของตัวเอง ปล่อยให้จิต ชาติสลายไปในเรื่องไม่เป็นเรื่อง เหมือนอย่างที่เราที่กำลังพูดเรื่องคนอื่นอยู่ขณะนี้

ดังนั้นหลักปฏิบัติที่ดีจะต้องไม่มองออกนอกตัว ไม่วิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น ใครจะ เป็นอย่างไรก็เรื่องของเขา หน้าที่ของนักปฏิบัติคือ ใช้สติตามดู ตามรู้ กาย เวทนา จิต ธรรม ที่เกิดขึ้นในตัวเอง อย่างมองออกนอกตัว จำไว้”

“หลวงพ่อกับ การใช้สติตามดูกายกับเวทนานั้น ผมพอจะเข้าใจ แต่ตามดูจิตนี้ผมยังไม่ เข้าใจครับ หลวงพ่อกรุณาอธิบายได้ไหมครับ”

“ก็กำลังจะอธิบายอยู่นี่ไง เอละ ฟังให้ดี จิตตานุปัสนานั้น ถ้าว่ากันโดยหลักก็คือ การใช้สติตามดูจิตของตน ตามรู้จิตของตน รู้ชัดว่าจิตของตนในขณะนั้น ๆ เป็นอย่างไร เช่น มีราคะ โทสะ โมหะ หรือไม่ ฟุ้งซ่าน หรือเป็นสมาธิ หลุดพ้นหรือไม่หลุดพ้น เป็นต้น

ขณะที่เธอเดินจงกรมหรือนั่งสมาธิแล้วจิตคิดไปในเรื่องต่าง ๆ เธอก็ต้องรู้ในขณะนั้น ว่า จิตกำลังฟุ้งซ่าน ก็พยายามทำให้มันเป็นสมาธิ ด้วยการเอาสติมาจดจ่ออยู่กับอิริยาบถ จะเป็นขว้าง ข้าย่าง หรือ พอง — ยุบ ก็แล้วแต่เธอกำลังเดินหรือนั่ง พุดง่าย ๆ ก็คือ ให้มี สติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิต อย่างลืม

พระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ นั้น เมื่อย่อลงแล้วเหลือเพียงข้อเดียวคือสติ ปัจฉิมโอวาทที่ประทานแก่พระอานนท์และภิกษุ ห้าร้อยรูป ตอนใกล้จะปรินิพพานก็ทรงเน้นเรื่องสติ รู้ใหม่ปัจฉิมโอวาทนั้นว่าอย่างไร” ท่าน ถ้ามพระบวชใหม่ทั้งที่รู้ว่าฝ่ายนั้นไม่รู้

“ไม่ทราบครับ หลวงพ่อก็ทราบว่าผมไม่ทราบ แล้วจะแก้งถามให้ผมอธิบาย ขยาย หน้า” พระใหม่ตัดพ้อ

“อ้าว ก็เปิดโอกาสให้เธอได้พูดบ้างยังงั้นละ เดี่ยวจะมาหาว่าฉันตีตัวพูดอยู่คนเดียว”

“นิมนต์หลวงพ่อกับคุณเถอะครับ ผมขอตีตัวฟังอย่างเดียว”

“เอละ ถ้าอย่างนั้นก็ฟังต่อ ปัจฉิมโอวาทที่พระพุทธองค์ทรงประทานแก่บรรดาภิกษุ มีใจความว่า.....ดูกรภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ เราผู้ตถาคตเตือนท่านทั้งหลายให้รู้ สังขาร ทั้งหลาย มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลาย จงยังกิจทั้งปวงอันเป็นประโยชน์ ตน และประโยชน์ผู้อื่นให้บริบูรณ์ด้วยความไม่ประมาทเถิด....

นี่แหละเป็นพระวาจาสุดท้ายของพระพุทธองค์ เพราะหลังจากตรัสเช่นนี้แล้วมิได้ตรัสอะไรอีก ทีนี้เธอเห็นหรือยังว่า คำสอนทั้งปวงที่ได้ประทานตลอด ๔๕ พรรชานั้นมาจบลงที่สติตัวเดียวนี้”

“ไม่เห็นมีคำว่าสติเลยนี่ครับหลวงพ่” คนจำเก่งแต่คิดไม่เก่งท้วงขึ้น

“อ้าว ก็ที่ทรงเตือนให้ไม่ประมาทนั้นไม่ใช่สติหรือ หรือ ไม่ประมาทก็คือให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ทุกกลมหายใจนั่นเอง ในสมัยที่พระองค์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่นั้น ทรงให้ภิกษุตั้งนอนตั้งแต่ตีสี่มาเดินจงกรม นั่งสมาธิ และกำหนดรู้อิริยาบถ ซึ่งก็คือการเจริญสติปัฏฐาน ๔ อันถือเป็นหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ ไหนเธอลองบอกมาซิว่า หน้าที่ของนักบวชในพุทธศาสนามีอะไรบ้าง”

“แหะ แหะ ไม่ทราบครับ ก็หลวงพ่ยังไม่เคยสอน ท่านมหาที่สอนแต่กิจวัตรสวดอย่างตอนก่อนจะบวช มีหนึ่ง ลงอุโบสถ สอง บิณฑบาตเลี้ยงชีพ สาม สวดมนต์ไหว้พระ สี่ กวาดอาวาสวิหาร ลานพระเจดีย์ ห้า รักษาผ้าครอง หก อยู่ปริวาสกรรม เจ็ด โกงนผม แปด หนองหวัด ตัดเล็บ แปด ศึกษาสิกขาบทและปฏิบัติพระอาจารย์ เก้า เทศนาบิณฑบาต สิบ พิจารณาปัจเจกชนทั้ง ๔ เป็นต้น ไม่ทราบว่า จะเป็นอันเดียวกับที่หลวงพ่ถามหรือเปล่า

“ที่เธอว่ามานั้นเป็นรายละเอียด แต่หน้าที่หลักของบรรพชิตที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้มีเพียงสามข้อ คือ ศีลสมาธิ และสังฆกรรม อันนี้เป็นหน้าที่หลัก ศึกษาธรรม ก็คือต้องเรียนรู้วิธีปฏิบัติ เช่น วิธีเจริญสติปัฏฐาน ๔ เมื่อรู้แล้วต้องลงมือปฏิบัติ ไม่ใช่รู้เฉย ๆ เหมือนอย่างพวกนักปรัชญา เมื่อปฏิบัติได้แล้วก็ต้องสั่งสอนคนอื่นได้”

“เหมือนกับที่หลวงพ่ปฏิบัติอยู่ใช่ไหมครับ”

“ใช่ ฉันทันเป็นลูกพระพุทธเจ้า ก็ต้องปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงสอน ถึงเธอก็เช่นเดียวกัน กล่าวกันว่า ในสมัยพุทธกาล มีเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งชื่อ กุรุ ชาวเมืองกุรุนิยมเจริญสติปัฏฐาน ๔ กันมาก ถึงขนาดเอามาเป็นคำทักทายปราศรัยกันในชีวิตประจำวัน

เช่นเวลาเขาเดินไปพบคนรู้จัก แทนที่จะถามว่า “สวัสดี ไปไหนมาจ๊ะ ท่านข้าวหรือยัง” อะไรทำนองนี้ เขากลับทักทายกันว่า “ท่านผู้เจริญ ท่านเจริญสติปัฏฐาน ๔ แล้วหรือยัง” ถ้าเขาตอบว่า “ฉันเจริญสติปัฏฐาน ๔ อยู่จ๊ะ” เขาก็จะยกมือขึ้นสาธุ สาธุ แปลว่า ดีแล้ว ดีแล้ว แต่ถ้าคนตอบ บอกว่า “ยังเลยจ๊ะ” คนถามก็จะพูดว่า “อ๊ปปเปหิ อ๊ปปเปหิ” แปลว่า จงหลีกเลี่ยงไป จงหลีกเลี่ยงไป” แล้วเขาก็จะรีบเดินหนีเหมือนตั้งว่า พบสิ่งอัปมงคล

เมื่อเป็นเช่นนี้ คนที่ยังไม่ได้เจริญสติปัฏฐาน ก็ต้องรีบปฏิบัติ จะได้เป็นมงคลทั้งกับตัวเองและผู้อื่น เมื่อชาวเมืองกุรุพากันเจริญสติปัฏฐาน ๔ เป็นนิจศีล ก็ทำให้เมืองเล็ก ๆ นั้นเจริญรุ่งเรือง ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์

ครั้นพระพุทธองค์ทรงทราบ จึงเสด็จไปที่เมืองนั้น และทรงทำนายว่าต่อไปในกาลข้างหน้า เมืองกุรุจะกลายเป็นเมืองใหญ่ที่มีความเจริญรุ่งเรืองมาก ซึ่งก็เป็นจริงตามพุทธทำนาย เพราะเมืองกุรุในปัจจุบันก็คือ เมืองนิวเดลีซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศอินเดีย

ที่นี้เธอเห็นหรือยังล่ะว่า การเจริญสติปัฏฐาน ๔ มีประโยชน์ มีอานิสงส์มากมายเพียงใด”

“เห็นแล้วครับ และผมตั้งใจว่าจะพากเพียรให้ถึงที่สุด”

“ดีแล้ว เดี่ยวกลับไปเดินจงกรมชั่วโมงครึ่ง เอาระยะละครึ่งชั่วโมง แล้วนั่งสมาธิอีกชั่วโมงครึ่ง เวลานอนก็อย่าลืมกำหนด พอง — ยุบ ไปจนกว่าจะหลับ พยายามจับให้ได้ว่าหลับไปตอนยุบหรือตอนพอง จับได้หรือยังล่ะ”

“ยังครับ”

“เออละ ยังไม่ได้ก็ไม่ใช่เป็นไร คินนี้พยายามใหม่ ได้เมื่อไหร่ให้มาบอกทันที เข้าใจไหม”

“ครับ แล้วตอนสองทุ่มผมก็ไม่ต้องมาสอบอารมณ์ใช่ไหมครับ เพราะนี่ก็ทุ่มกว่าแล้ว”

“ไม่ต้อง กลับไปอาบน้ำอาบทำ แล้วลงมือปฏิบัติไปจนกว่าจะถึงเวลานอน พรุ่งนี้ก็ตื่นตี ๔ มันจะว่วงเหงาหาวนอนก็ต้องฝืนใจ การทำความดีต้องฝืนใจจึงจะสำเร็จ เออละ กลับไปได้แล้ว คินนี้ฉันจะสอนครูสามคนให้เดินจงกรมระยะที่ ๔ เหลือเวลาพรุ่งนี้อีกวันเดียว เขาก็จะกลับกันแล้ว”

“พรุ่งนี้หลวงพ่อก็จะให้เขาต่อระยะที่ ๕ กับ ๖ เลยไหมครับ”

“ก็คิดว่ายั้งนั้น แต่ก็ต้องดูกำลังเขาก่อนว่าจะรับได้ไหม คนเป็นครูใหญ่คงได้ แต่อีกสองคนไม่ค่อยแน่ใจ สำหรับเธอวันละหนึ่งระยะดีแล้ว ค่อยเป็นค่อยไป เพราะเธอต้องอยู่ที่นี้อีกนาน”

ท่านอธิบายเพื่อไม่ให้คนเป็นพระน้อยใจว่าท่านให้ความสำคัญกับคนเป็นฆราวาสมากกว่า

“ถ้าเช่นนั้น ผมกราบลาละครับ เดี่ยวต้องกลับไปสร้งน้ำแล้วสวดมนต์ ทำวัตรเย็น จากนั้นจึงจะลงมือปฏิบัติ”

“ไปเถอะ ขอให้ปากเพียรให้ดี บุคคลจะล่วงทุกข์ได้ก็ด้วยความเพียร นี่แหละ จำเอาไว้”

พระบัวเหี่ยวกลับไปแล้ว ท่านพระครูจึงได้ทรงนำชำระร่างกาย เหลือเวลาอีก ๒๐ นาทีจะสองทุ่ม ท่านจึงเขียนหนังสือคู่มือสอบอารมณ์กรรมฐาน ซึ่งเขียนมาได้พิเศษแล้ว และคงต้องใช้เวลาเขียนอีกหลายปีกว่าจะเขียนเสร็จ

วันใดที่ภารกิจรัดตัวมาก อย่างว่าแต่จะเจียดเวลามาเขียนหนังสือเลย แม้เวลาจะจำกัด ก็ยังไม่มี ยั้งเรื่องขบฉันด้วยแล้ว ท่านให้ความสนใจน้อยที่สุด

ด้วยเหตุนี้ สุขภาพของท่านจึงไม่อยู่ในข่ายที่เรียกว่าสมบูรณ์แข็งแรงเท่าใดนัก แม้จิตของท่านจะปลอดโปร่ง ไม่หิว ไม่ง่วง และไม่รู้สึกกระวนกระวาย แต่สังขารร่างกายของท่านก็ยังคงอยู่ภายใต้กฎธรรมชาติ ซึ่งย่อมจะต้องทรุดโทรมและร่วงโรยไปเร็วกว่าร่างกายที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีและสม่ำเสมอ

เวลาสองทุ่มตรง คณะของครูสฤตก็มาถึง ท่านพระครูสอบอารมณ์ให้ทีละคน แล้วจึงสอนการเดินจงกรมระยะที่สี่ซึ่งมี “สี่หนอ” โดยเพิ่ม “ยกส้น — หนอ” ลงไปอีกหนึ่ง นอกนั้นเหมือนกับระยะที่สามทุกประการ การเดินจงกรมระยะที่สี่ จึงบริกรรมว่า “ยกส้น — หนอ ยก — หนอ ย่าง — หนอ เขยิบ — หนอ” เดินเป็นกันแล้ว ท่านจึงให้กลับไปปฏิบัติต่อยังศาลาที่พัก คนทั้งสามลุกออกไปเมื่อเวลาสามทุ่มครึ่ง

ท่านพระครูกำลังจะขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ ก็พอดีลูกศิษย์วัดมาเรียนว่า มีแขกมาขอพบ เมื่อท่านอนุญาต ชายหญิงคู่หนึ่งจึงเดินเข้าเข้ามาหาในมือประคองพานคนละใบ มีผ้าไตรเนื้อดีหนึ่งสำหรับวางอยู่ในพานของผู้ชาย ส่วนของผู้หญิงเป็นดอกไม้รูปเทียน เมื่อเดินเข้าเข้ามาใกล้ในระยะหัตถบาสน จึงวางพานไว้ทางขวามือของตน แล้วกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

“เจริญพร โยมมายังไงกันค่า ๆ มีดี ๆ” ท่านเจ้าอาวาสทัก

“กระผมขับรถมาเองครับ จะพากรรยามาขอขึ้นกรรมฐานจากหลวงพ่อกับ” ชายผู้เป็นสามีตอบ

“อ้อ...แล้วจะอยู่ที่วันละ”

“ไม่อยู่ครับ จะให้เขากลับไปปฏิบัติที่บ้าน ผมสอนเดินจงกรม นั่งสมาธิให้เขาบ้างแล้ว มีปัญหาอะไรค่อยมากราบเรียนถามหลวงพ่อ” สามีเป็นคนตอบเช่นเคย

ท่านพระครูจำได้ว่าชายผู้นี้ได้มาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้เป็นเวลาเจ็ดวัน เมื่อปีที่แล้ว หลังจากนั้นก็ไป ๆ มา ๆ อยู่เสมอ

“ถ้ายังงั้นก็ตามใจ แต่ถ้ามีโอกาสก็น่าจะมาอยู่สักเจ็ดวัน อยู่บ้านมันรักษาอาการนี้ได้ ไม่ค่อยต่อเนื่อง เดี่ยวเรื่องโน้นเรื่องนี้มากกระทบ”

“คะ ดิฉันก็ว่าจะหาโอกาสมาให้ได้ รอให้ลูกคนเล็กโตอีกสักหน่อย ตอนนี้เพิ่งจะได้สามขวบกับสี่เดือน” ภรรยาพูดบ้าง

“จะเอาอย่างงั้นก็ได้ แต่บางคนลูกยังเล็กอยู่เขาก็มา ลูกศิษย์อาตมาคนหนึ่งเป็นอาจารย์อยู่กรุงเทพฯ เขามาเข้ากรรมฐานครั้งแรกเมื่อลูกชายอายุได้สี่เดือน มาอยู่ตั้งเจ็ดวัน แล้วก็มาบ่อย ๆ ใจเด็ดดีเหลือเกิน เขาบอกอาตมาว่า “หลวงพ่อกะ หนูไม่ยอมให้ลูกเต้ามาเป็นเกาะแก่งกันกลางทางกุศลเหมือนคนอื่น ๆ เขาหรอกคะ” อาตมาฟังแล้วก็นึกว่า เออ เข้าใจคิด เข้าใจพูด”

“อาจารย์ตัวที่เล็ก ๆ หน้าคม ๆ สวย ๆ ไซ้ใหม่ครับ ผมเคยเห็นมาที่นี้บ่อย ดูเหมือนอายุจะราว ๆ ยี่สิบ ไม่น่าเชื่อว่ามีลูกแล้ว”

“นั่นแหละ อายุสามสิบกว่าแล้วแต่ดูหน้าเด็ก ระวังนะ ชมนคนอื่นว่าสวยต่อหน้าแม่บ้าน กลับไปเนื้อเขี้ยว อาตมาไม่รู้ละ”

“ดิฉันชินแล้วคะหลวงพ่อกะ ลูกคนอื่น เมียคนอื่นเขาชมว่าดีว่าสวยไปหมด ที่ลูกตัวเมียตัว ไม่มีอะไรดีสักอย่าง ถึงดีก็ว่าไม่ดี” ฝ่ายภรรยาตั้งท่า “เปิดศึก” ท่านพระครูเห็นท่าไม่ดีจึงพูดจาไกลเกลียวว่า

“ผู้ชายก็อย่างนี้ทุกคนแหละโยม ไปถือสาให้เสียอารมณ์ทำไมเล่า ว่าแต่ว่าที่โยมจะกลับไปทำกรรมฐานที่บ้านนะ อาตมาขออนุโมทนาด้วย ทำได้วันละนิดละหน่อยก็ยังดีกว่าไม่ได้ทำ นึกว่าสะสมหน่วยกิตเอาไว้ ท่านใช้คำพูดทันสมัย

เสร็จจากพิธีขอกรรมฐาน สองสามีภรรยาจึงช่วยกันประเคนผ้าไตรถวายแด่ท่านพระครู แล้วจึงบอกลา

“เดี๋ยวก่อนอย่างเพิ่งกลับ ประเดี๋ยวจะให้ดูของดี โนนมากันโนนแล้ว”

ท่านบ๊วยไปไปที่ชายหญิงกลุ่มใหญ่ซึ่งพากันเดินตรงมาที่กุฏิของท่าน คนเดินหน้าถือถาดทองขนาดใหญ่มาด้วยใบหนึ่ง เมื่อมาถึง ยังไม่ทันได้ทำความเคารพเจ้าของกุฏิ พวกเขา ก็พากันถอดเครื่องประดับ เช่น สร้อยคอ แหวน นาฬิกาข้อมือ สร้อยข้อมือ ออกใส่ถาดจนเต็มแล้วจึงช่วยกันยกไปวางต่อหน้าท่านพระครู

สามีภรรยาผู้มาก่อนแอบนึกในใจว่า “โธ่เอ๊ย เราเอาแค่ผ้าไตรสำหรับเดี๋ยวมาถวาย แต่คนกลุ่มนี้ช่างใจบุญ ใจกุศลกว่าเราหลายเท่านี้ ขนาดของมีค่าในตัวก็พากันถอดมาถวายจนหมด ใจบุญแท้ ๆ”

แล้วพวกเขาเหล่านี้ก็พากันคะยั้นคะยอว่า “หลวงพ่อก่อนช่วยเสกให้หน่อยจะได้
ขลัง” ท่านพระครูจึงทำที่เป็นหนึ่งหลับตาทำปากขมุขขมิบแล้วเป่าพรวด ๆ ลงไปสามครั้งจึง
ลืมตา พูดว่า

“เข้าเสกแล้ว เสกให้แล้ว พอท่านพูดจบ คนเหล่านั้นก็กรูกันเข้ามาที่ถาด หยิบคนละ
หมูปคนละหมับเอาของของตัวคืน แล้วจึงพากันลากลับ ไม่ลืมเอาถาดทองใบใหญ่กลับไป
ด้วย เพราะเดี๋ยวนี้จะต้องไปให้หลวงพ่อดโน้นเสกอีก

ท่านพระครูส่ายหน้าแล้วพูดกับสองสามีภรรยาว่า “พวกนี้เข้าอีกระดับหนึ่ง ชวนให้มา
เข้ากรรมฐาน เขาไม่เอา ชอบให้เสกให้เป่าตะพรีด ของจริงไม่ชอบ ชอบของปลอม” ท่านพูด
ยิ้ม ๆ

“หลวงพ่อกับไม่อธิบายให้เขาฟัง หรือครับ” ชายผู้สามีถาม

โธโยม ต่อให้อธิบายจนขาดใจเขาก็ไม่ฟัง เขาจับได้แค่นั้น ก็ต้องแล้วแต่กรรมของแต่ละ
คน พระพุทธเจ้าถึงได้ตรัสสอนไว้ว่า “กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้ทราบและให้ประณีต...ถ้า
คนเราเข้าใจอะไร ๆ ได้เหมือนกันหมด โลกมันก็ไม่ยุ่งซี่ โยมเคยได้ยินชื่อหลวงพ่อดีไหม
เล่า”

“เคยครับ ได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านเก่งทางเสกเป่า”

“นั่นแหละ เสกจนตายคาที่เลย ขนาดท่านนอนพะงาบ ๆ จวนจะมรณภาพอยู่แล้ว
พวกลูกศิษย์ยังเอาตุ๊กตามาให้เสกทีละหลายร้อยตัว ท่านก็ต้องเป่าต้องเสก เป่าจนลมไม่มี
พวกลูกศิษย์ก็ว่าหลวงพ่อดทนเอาหน่อย ออดทนเอาหน่อย จวนเสร็จแล้ว ท่านก็ตามใจ เป่า
ให้จนลมหายใจสุดท้าย อาตมาเห็นแล้วสงสารท่าน แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะพวกลูกศิษย์
เขาจะกันเอาอย่างนั้น พอพวกเขาเห็นว่าท่านสิ้นลมกลับพากันบ่นเสียอีกว่า “แห่มหลวงพ่อก
ให้ช่วยแค่นี้ก็ต้องตายด้วย”

“หลวงพ่อกับครับ แล้วที่ว่าเสกเป่าแล้วจะทำให้ศักดิ์สิทธิ์หรือขลังจริงไหมครับ”

“มันจะไปขงไปขลังอะไรเล่า ก็เชื่อกันไปผิด ๆ หลวงพ่อดีเองท่านก็รู้ แต่ท่านบอกว่า
ห้ามเขาไม่ได้ อธิบายเขาก็ไม่ยอมฟัง ก็เหมือนกันที่อาตมาไม่สามารถอธิบายให้คนกลุ่มเมื่อ
ก็เข้าใจได้นั้นแหละ ถ้าจะเปรียบกับบัวสี่เหล่า ก็คงได้แก่พวกปทปรมะ สอนยังไงก็รับไม่ได้
เพราะสติปัญญาแค่นั้น แคร์รับของปลอม”

“พวกบัวที่ติดโคลนตม ไม่มีโอกาสเผล่พ้นน้ำขึ้นมารับแสงอาทิตย์ได้ใช่ไหมครับ”

“นั่นแหละ พวกนั้นแหละ ผลสุดท้ายก็ตกเป็นเหยื่อของพวกเต่าพวกปลาไป โยมจำไว้
เป็นตัวอย่างก็แล้วกัน

“ครับ เมื่อก่อนผมก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน ต่อเมื่อมาพบหลวงพ่อก็ได้สว่างขึ้น เพราะบารมีของหลวงพ่อก็คุ้มๆ เชียว”

“ไม่ใช่บารมีของอาตมาหรอก บารมีของโยมเองนั่นแหละ ไม่งั้นคนกลุ่มเมื่อกี้เขาก็เหมือนโยมแล้วสิ เรื่องอย่างนี้ต้องทำเองสร้างเองนะโยม”

“ครับ เอ้อ...หลวงพ่อก็ครับ กระผมกับภรรยาบวชเวลาของหลวงพ่omanาน เห็นจะต้องลากลับเสียที หลวงพ่อก็ได้พักผ่อน”

“จะกลับแล้วหรือ เอละ ขอให้เจริญสุขนะโยมนะ หมั่นพากันเจริญกรรมฐานทุกวัน ไม่มีอะไรจะช่วยให้เราได้นอกจากตัวเราเอง แล้วว่าง ๆ อย่าลืมมาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวันนะโยมนะ” ท่านหันไปพูดกับคนเป็นภรรยา

“ค่ะ” ฝ่ายนั้นตอบ แล้วสองสามีภรรยาจึงพากันลากลับ เมื่อเวลาเกือบสองยาม

มีต่อ.....๙